

Chỉ Cần Yêu Em

Contents

Chỉ Cần Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17

Chỉ Cần Yêu Em

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Ấm áp công x lưu manh thụ Tác giả: Hanna Lu Nhân vật chính: Lê Tiến Vũ và Lê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-can-yeu-em>

1. Chương 1

Hôm nay, một ngày chủ nhật, một ngày đầy ánh sáng với Vũ, cái ngày mà anh rời xa mảnh đất đầy đau thương này. Khi nghe thầy chủ nhiệm thông báo về tin trúng tuyển anh đã rất vui. Anh đã dành nguyên một tháng để ôn thi, cuối cùng anh đã đỗ, anh dành được học bổng tại ngôi trường phổ thông tốt nhất thành phố. Nhờ suất học bổng này mà anh có thể cùng mẹ rời khỏi đây, nơi mà anh sinh ra và lớn lên. Nơi này đã đem lại cho anh không gì khác ngoài sự khinh bỉ, xa lánh cũng như anh thực chán ghét cuộc sống nơi đây.

Từ nhỏ anh đã không được đối xử như những đứa trẻ bình thường khác. Anh bị đám trẻ trong làng xa lánh, bị mọi người chỉ trích, họ nói anh là đồ con hoang, hay thằng nhóc câm. Anh không phải con hoang, bố anh chỉ là đã qua đời từ sớm thôi, mẹ đã nói thế. Thế nhưng họ không quan tâm, họ chỉ quan tâm có chuyện để bàn tán hay không.

Từ khi hiểu chuyện thì anh đã sống với sự dâm tiếu của mấy bà bác trong xóm, rồi sau đó là bạn bè và thầy cô. Họ không hiểu, thật sự họ không hiểu cho mẹ con anh, không hiểu cảnh mẹ góa con cô khó khăn nhường nào. Anh thật sự muốn gào thét to nói cho họ biết, thế nhưng ước muốn nhỏ nhoi ấy không thể thực hiện được.

Từ khi sinh ra anh đã mắc hội

chứng khó phát âm, dù anh nói như thế nào thì cũng như thì thầm vào tai người khác.

*****Hội chứng khó phát âm Là một chứng rối loạn ngôn ngữ, người bệnh không thể nói bình thường được, lúc nào họ cũng có xu hướng thì thầm. Nguyên nhân do dây thanh bị co thắt. Người bệnh lúc nào cũng nói thì thầm hoặc nhát gừng để thể hiện ý kiến. Học thuộc lòng thơ bằng cách đọc to hoặc hát có thể giúp cải thiện tình trạng bệnh.*****

Anh thật sự đã rất cố gắng để khắc phục tình trạng này, dù vậy bệnh của anh vẫn không khỏi. Dần dần anh cũng không muốn nói nữa, anh tự nhốt mình trong một thế giới khác, anh không muốn quan tâm đến xung quanh nữa, anh chỉ muốn mau lớn nhanh để báo hiếu mẹ. Lúc anh được đi học thì anh đã 7 tuổi rồi, quá bận bịu với việc chợ búa khiến mẹ đưa anh tới trường muộn một năm. Từ khi đi học anh đã bộc lộ tài năng của mình, năm nào anh cũng đứng đầu lớp.

Dù đã rất cố gắng nhưng không ai thích anh hết, anh đã bị gắn mác CON HOANG rồi. Bề ngoài anh vô cùng tốt, mặt mũi đẹp trai sáng sủa, các bạn nữ nhìn thấy anh đều nói anh là hình mẫu của soái ca ngoài đời. Có rất nhiều bạn nữ muốn chơi với anh, thế nhưng một thời gian sau họ đều xa lánh anh, họ thực sự không chịu nổi chơi với một người “ CÂM ” như anh, cũng như họ không muốn chơi với một đứa con hoang. Năm tháng trôi đi, giờ anh đã 19 tuổi rồi, giấy báo nghĩa vụ quân sự cũng gửi tới. Anh không nghĩ rằng mình lại đủ tiêu chuẩn được gọi, cũng vì còn đi học nên anh không bị gọi đi. Thầy chủ nhiệm đã từng hỏi “ Em Lê Tiến Vũ, sau này em muốn thi trường nào?”. Khi ấy anh không ngần ngại mà nói : “ Chỉ cần không mất tiền em sẽ thi ”. chính vì thế thầy giáo đã giới thiệu cho anh một đợt tuyển chọn quân đội bí mật, đợt tuyển chọn này không chỉ muốn tìm ra người có sức chiến đấu mà cần cả trí tuệ. Dĩ nhiên anh không bỏ lỡ cơ hội lần này, trong ba tháng hè anh đã vượt qua kỳ huấn luyện, kế tiếp anh chỉ việc trải qua kỳ thi trí tuệ thôi, mà kỳ thi ấy chính là vượt qua kỳ tuyển sinh của Đại Học Quốc Phòng An Ninh. Chỉ cần vào được đội XÍCH LONG thì anh có cơ hội làm việc luôn, có cơ hội sang Úc phẫu thuật dây thanh quản, có thể giúp mẹ sống tốt hơn.

Chính vì vậy anh đã không do dự khi chuyển đến một môi trường học tập tốt hơn. Hôm nay, anh sẽ cùng mẹ rời khỏi đây và đến ngôi trường mới của mình. Ngồi trên xe buýt anh suy nghĩ về ngôi trường mới này, anh mong rằng ở đó anh sẽ không bị gọi là con hoang nữa. Nhẹ nhàng khép mi mắt lại, anh từ từ chìm vào giấc ngủ.

Vũ ngủ được một lúc thì xe dừng lại, anh và mẹ xuống trạm và đi về khu nhà trọ. Sắp xếp đồ đạc xong xuôi, anh quyết định ra chợ mua thức ăn làm vài món ngon ngon cho mẹ. Cầm tiền rồi khoác áo, anh hành động nhanh gọn để không đánh thức mẹ đang ngủ. Anh vừa ra tới ngõ thì thấy xe công an kín mít, nghe người dân nói là công an đêm nay đang truy bắt đám thanh niên tụ tập đua xe. Nghe nói đám thanh niên này toàn 16, 17 tuổi thôi, nhưng mà bọn chúng lại vô cùng ngạo mạn, đua xe xong còn gọi điện báo 113 nữa, hành động này khiến cục trưởng tức giận, ông ta huy động cả đồn đi truy bắt đám choai choai này.

Ồn ào một lúc mới kiểm tra xong, anh định xoay người tiếp tục ra chợ thì có một tên nhóc vỗ vai anh và nói:

- Nay, anh có biết chỗ này là chỗ nào không?

Anh thật sự không muốn dây dưa cùng cậu ta, nhìn cách ăn mặc của cậu ta thì anh có thể đoán được cậu ta chính là một trong đám choai choai đó. Cậu ta cao tầm mét bảy lăm, người mặc áo thun cùng quần bó rách, nhuộm mái tóc nửa bạc nửa xanh, trên cổ đeo mấy cái vòng linh tinh kỳ quái. Tuy vậy mặt mũi của

cậu ta trắng trẻo đáng yêu, ai nhìn vào cũng thích, sẽ chẳng ai nghĩ rằng cậu ta đua xe cả, họ chỉ cho là cậu nhóc thích ăn mặc phá cách thôi. Nếu nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy tay cậu ta còn cầm chìa khóa của chiếc BMW Motorrad.

Anh nhú mồm không trả lời mà xoay người rời đi. Cậu ta không tha cho anh mà tiến về phía trước chắn không cho anh đi:

- Anh không biết lịch sự à? Tôi đang hỏi anh đó.

Không muốn ở lại chỗ này thêm, thế là anh làm động tác chỉ vào cổ họng xong lắc đầu. Anh mong rằng tên nhóc này sẽ hiểu ý của anh, tên nhóc có vẻ không tin tưởng mà hoài nghi, cậu ta vẫn chắn trước mặt Vũ. Lúc này anh đành phải đưa ra hạ sách, anh cúi gần tai tên nhóc hơn và nói:

- Nhóc con! Tôi biết cậu là một trong số kẻ đua xe, bây giờ phiên tránh ra, nếu không tôi không đảm bảo là mình sẽ im lặng đâu.

Tiếng nói thì thâm vào tai Tuấn khiến anh nổi da gà, hơi thở của kẻ đối diện phả vào tai cậu, lúc này trong đầu cậu đang có một suy nghĩ..... không lẽ tên này là..... Nói chuyện cũng phải gần vậy sao. Tuấn cũng không quan tâm anh ta nói gì nữa, mắt cậu tròn to và sợ hãi. Cậu lùi ra sau một bước và bỏ chạy, thế nhưng cậu không quên để lại câu “ BIẾN THÁI ” cho Vũ.....

Nhìn bóng dáng dần khuất xa mà Vũ không hiểu gì hết, anh lắc đầu và bước về phía chợ đêm.

2. Chương 2

Một ngày mới bắt đầu, trong phòng trọ chật hẹp là cảnh bận rộn của hai mẹ con Vũ. Mẹ anh chuẩn bị đồ đạc ra chợ sớm, còn Vũ cũng chuẩn bị đi học. Không khí bận rộn khiến hai mẹ con quên đi thời gian, Vũ quên mất bây giờ mới 5h30 sáng, anh giúp mẹ dọn hàng ra chợ thì cũng mới 6h mà trường của anh 7h mới mở cửa. Tuy vậy anh vẫn rất vui vì có thể ở lại phụ mẹ bán xôi, bán bánh.

Dù chỉ phụ được 1 tiếng nhưng anh cảm thấy rất hạnh phúc, mẹ đi chợ rất vất vả, sáng dậy sớm nấu xôi đem ra chợ bán, mỗi hộp xôi chỉ bán có 5 nghìn, lãi không được nhiều nhưng cũng đủ cho anh ăn học. Vừa dọn đến nơi ở mới nhưng mẹ không nghỉ ngày nào mà làm việc luôn, nhìn mẹ vất vả mà lòng anh đau. Anh chỉ hy vọng kỳ thi đại học mau đến, chỉ cần qua được kỳ thi này anh sẽ cho mẹ cuộc sống tốt hơn. Chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân mà anh không để ý phía trước có người đang đi tới.

Nhìn kỹ thì anh phát hiện là cậu nhóc tối hôm qua, hôm nay trông cậu ta có vẻ ngoan hiền hơn, trên người là bộ đồng phục học sinh trường “XX”, mái tóc xõa xuống che một bên mắt, cậu ta vừa đi vừa che tay ngáp ngủ. Trông cậu ta có chút bụi bặm của đường phố nhưng cũng rất.... “ nai tơ “. Nhìn cậu ta vô cùng dễ thương, không hiểu sao Vũ có cảm giác gần gũi với nhóc dễ thương này, anh không tự chủ mà mỉm cười nhìn về phía cậu.

Tuấn đi đến trước sạp hàng, mặt còn híp lại, miệng hô to:

- Bác ơi cho cháu hai hộp xôi thật.

Mẹ anh nghe thấy nhanh tay làm hai hộp xôi đưa cho cậu, Vũ cũng không rảnh, tay cậu chuẩn bị cho thìa cùng xôi vào túi nylon đưa cho Tuấn. Tuấn mơ màng rút tiền đưa cho anh rồi nói “ không cần trả lại ” sau đó rời đi luôn, cậu cũng không thèm để ý người bán xôi cho mình là tên biến thái tối qua. Nhìn tờ 50 nghìn trong tay rồi Vũ nhìn về phía cậu rời đi, anh quyết định phải trả lại số tiền thừa này, không thể lấy không chúng được. Anh đã biết Tuấn học cùng trường mình rồi, thế nên trả lại 40 nghìn là điều có thể. Bán hàng được một lúc thì cũng 7h10 phút rồi, anh vội vàng nhảy lên xe đạp đến trường. Nhìn cổng trường “XX” vẫn mở anh thở phào nhẹ nhõm, cũng may là không trễ, nếu ngày đầu đi học đã trễ giờ thì không biết mọi người sẽ nghĩ anh sao nữa. Đi qua sân trường đến khu để xe khiến anh cảm thấy lúng túng, học sinh trường XX toàn con ông cháu cha thế nên họ đi học toàn bằng ô tô với xe máy. Khu để xe chỉ có vài chiếc tay ga

thôi, anh nhìn lại chiếc xe của mình rồi để vào một góc, anh để ý bên cạnh là chiếc BMW Motorrad, cậu nhóc đó cũng đến rồi. Anh mỉm cười bước về phía lớp 12A, nhìn bên ngoài một lúc sau đó anh tiến về phía cửa muốn thừa cô để vào lớp. Thế nhưng anh đã quên mất, vì vui quá mà anh quên mất, dù anh có nói to cỡ nào thì cũng không ai nghe thấy, trong mắt anh xuất hiện một chút khổ sở nhưng rồi nó cũng biến mất. Anh mỉm cười cúi đầu chào cô giáo đang nhìn anh, cô giáo nhẹ nhàng hỏi:

- Em là học sinh mới chuyển vào lớp đúng không? Mau vào lớp đi.

Anh bước nhẹ về phía bục giảng, nhìn xuống phía dưới, anh nhẹ cúi đầu biểu thị chào các bạn học, anh cũng để ý tên nhóc đó học cùng lớp anh, cậu ta ngồi bàn cuối và cũng đang trợn mắt nhìn anh. Lúc này cô giáo giới thiệu:

- Các em, hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới chuyển đến, bạn ấy là Lê Tiến Vũ, hôm qua cô đã nhắc trước rồi thế nên cô mong là các em sẽ giúp đỡ bạn.

Cô quay sang anh và nói: “ được rồi, bây giờ em hãy về chỗ của mình, bàn cuối cùng dãy bàn giáo viên.”

Anh nhẹ nhàng bước về chỗ của mình, Tuấn ngồi bên cạnh thấy lạnh cả người, trong lòng thầm nghĩ “ ôi thần linh ơi..... mẹ kiếp, thì ra tên này là học sinh mới lớp mình, hôm qua cậu ta nói với mình..... ôi chết cha. Mình còn tưởng cậu ta đồng tính luyến ái nữa chứ, ai mà biết được cậu ta mắc hội chứng khó phát âm. Đầu óc mình đúng là điên rồi, bị mấy con nhỏ cùng lớp đầu độc, mẹ nó, cái gì mà đam mỹ, cái gì mà công với thụ, tất cả đúng là đồ vớ vẩn. Giờ biết làm sao đây, mình còn định nhờ vả tên học sinh mới này nhiều lắm, nghe nói thằng cha này đạt điểm cao nhất trong kỳ thi toán học quốc gia, còn cái môn mắch dịch HÓA HỌC nữa. Vốn định dùng bản mặt đáng yêu này để lừa người ta.... thế nhưng bản chất thật của mình đã bị lộ tẩy từ tối qua rồi.”

Khi Tuấn còn đang ngơ ngác thì Vũ đã kịp lôi 40 nghìn từ trong cặp ra đưa đến trước mặt cậu. Tuấn ngơ ngác không hiểu chuyện gì thì Vũ đưa cho cậu tờ giấy “ Tiền thừa của cậu khi mua xôi ‘.

Bây giờ cậu đã biết chuyện gì rồi, hóa ra thằng cha này chính là kẻ bán xôi sáng nay, cậu quyết định lợi dụng 40 nghìn này để làm quen Vũ. Tuấn nhận lấy tiền từ trong tay Vũ và nói “ cảm ơn “ cậu còn khuyến mãi thêm một nụ cười tỏa nắng nữa. Cậu bắt chuyện với Vũ:

- Chào cậu, tôi là Lê Hoàng Việt Tuấn, rất muốn làm quen với người anh em.

Vũ mỉm cười không đáp lại, cậu đưa cho Tuấn tờ giấy:

- Chào cậu, tôi là Lê Tiến Vũ, tôi 19 tuổi nên cậu gọi là anh đi, 40 nghìn đó là của cậu mà, không cần cảm ơn.

Vũ tuy là ít nói nhưng trước sự nhiệt tình của Tuấn cậu đành trả lời. Tuấn nhìn tờ giấy trong tay mình mà mỉm cười. Được lắm muốn làm anh thì làm anh, ông đây không ngại, chỉ cần giúp ông đây qua bài kiểm tra là được.

- Được, anh Vũ, em sẽ gọi anh như vậy. Thật sự là vừa nhìn thấy anh em đã có cảm giác thân quen, phải chăng chúng ta kiếp trước có duyên nên kiếp này gặp nhau? Nhìn anh đẹp trai tuấn tú mà lòng em chút hổ thẹn, anh đúng là mẫu người hoàn hảo,.....

Tuấn nói rất nhiều, Vũ cũng rất kiên nhẫn nghe, khóe miệng anh mỉm cười, anh biết cảm giác của mình là gì rồi, là ngưỡng mộ. Anh ngưỡng mộ sự vui vẻ hoạt của cậu, âm mộ giọng nói của cậu, ngồi bên cậu dù chỉ nghe cậu nói thì anh cũng vui. Bởi vì cậu có những gì mà anh không có, con người cậu thật tươi sáng, không u tối như con người anh. Có lẽ Tuấn sẽ là người bạn đầu tiên mà anh thật sự đón nhận. Người bạn mà sẽ giúp anh cảm thấy vui vẻ khi học tại ngôi trường này.

3. Chương 3

Ngồi học được hai tiết Vũ cảm thấy mình bắt đầu thích lớp học này rồi, cô giáo rất dịu dàng, các bạn học không kỳ thị anh và đặc biệt là Tuấn. Cậu như con chim nhỏ ríu rít bên tai anh, mỗi lần cậu cất tiếng là anh thấy vui. Giờ ra chơi mà Tuấn vẫn nói không ngừng nghỉ, anh bắt đầu muốn cho lỗ tai của mình nghỉ ngơi, nhưng mà anh ngại khi nói ra. Bỗng cả lớp trở lên xôn xao, có một nữ sinh mặc váy ngắn, tóc xõa hai bên trông rất dịu dàng bước tới. Cô bé không chỉ dịu dàng mà còn vô cùng xinh, làn da mịn màng, đôi mắt to ngập nước cùng đôi môi anh đào đỏ hồng. Cô bé tiến về phía Tuấn và nói:

- Anh Tuấn, chúng ta quay lại được không?

Tuấn đang say sưa nói chuyện với anh nên không thèm quay lại, cậu chỉ phất tay ra hiệu cho cô bé đi ra ngoài. Cô bé im lặng nhìn Tuấn một hồi rồi đập mạnh vào bàn:

- Anh Tuấn, em hỏi anh mà tại sao anh không trả lời, em biết em sai rồi, em không nên bắt cá hai tay, một chân đạp hai thuyền. Em vẫn còn rất yêu anh, tên đó chẳng qua là có chút máu mặt nên em phải quen với hần thôi, thật sự em chỉ yêu anh thôi mà.

Tuấn cảm thấy con nhỏ Thùy Anh này thật là phiền phức, ban đầu cậu thấy nhỏ ngây thơ dễ thương thì giữ lại ở bên, cậu thật không ngờ con nhỏ này lại dính dáng tới bọn giang hồ, bắt cá hai tay khiến cậu bị bẽ mặt. Cậu quay sang đuổi Thùy Anh đi:

- Này, em gái à! Em đúng là quá ngây thơ rồi, chỉ với chữ yêu đơn giản mà đòi quay lại? Nói cho em biết nhé, thằng Tuấn này không thiếu gái, muốn có thì đây em đang xếp hàng đợi, không đến lượt loại con gái như em đâu.

Mặt Thùy Anh ngày càng khó coi, cô quả thật chán tên côn đồ kia rồi, cô nghĩ rằng Tuấn sẽ cho cô ở bên. Thật không ngờ Tuấn cũng không cần cô, thế mà từ trước cô vẫn một lòng với cậu ta. Nếu đã tuyệt tình như vậy thì cô cũng không cần giả vờ hiền dịu nữa. Cô lau đi nước mắt đang rơi mà bước khỏi đây, trước khi đi cô để lại cho Tuấn lời nhắn:

- Cưng à, anh nghĩ bỏ em dễ lắm ư? Anh cứ chờ đấy, con Thùy Anh này không dễ động vào đâu.

Tuấn khó chịu: “ đúng là phiền phức “. Lúc này cậu quay sang nhìn Vũ, thấy anh không nói gì thì cậu cũng thở phào nhẹ nhõm. May mà Vũ không để ý. Dáng vẻ dò xét với lo sợ của Tuấn khiến anh vui vẻ, dù ở bộ dạng nào cậu cũng vô cùng đáng yêu. Anh chỉ nhìn cậu rồi lắc đầu mỉm cười, có lẽ đây là lần cười nhiều nhất của anh trong mười chín năm qua.

Sau khi được về anh liền chạy vội đi lấy xe, anh muốn về tha thướt sớm giúp mẹ làm cơm. Bây giờ là 11 rưỡi, về đến nhà chắc khoảng 10 phút, lúc đó cũng kịp giúp mẹ làm cơm. Ra đến nơi lấy xe thì anh phát hiện chiếc xe của mình bị hỏng, anh loay hoay một hồi mà không sửa nổi. Lúc này anh cũng bỏ cuộc rồi, Vũ dắt xe ra công rồi gửi vào tiệm sửa xe. Đang lúc định đi bộ về thì anh thấy chiếc BMW Motorad quen thuộc đi đến, Tuấn vẫy tay với anh:

- Anh Vũ, bên này nè, anh lên xe đi em cho đi nhờ về.

Đắn đo một lúc anh quyết định lên xe, chưa ngồi ầm chỗ thì đã có phiền toái rồi. Phía xa có ba tên côn đồ tay cầm gậy gỗ bước tới, tên cầm đầu ngả ngớn nói:

- Ê! Con ngựa của chú em cho trai nó ngồi từ hồi nào vậy? Hay là chú em chuyển sang thích đàn ông.. chắc khổ thân em Thùy Anh,....

Tuấn bực mình, tiến lên đập một phát vào bụng hần:

- Mẹ kiếp, mày muốn ăn đập à.

Bị một cú đau hần ta liền kêu hai tên còn lại xông lên: “ Mẹ nó, thằng nhãi ranh, mày nghĩ mày hơn ai? Chúng mày xử nó cho tao. “

Nói rồi cả ba tên lao vào đánh Tuấn, sức một người không thể chống lại ba, Tuấn nhanh chóng bị đánh ngã xuống mặt đất, tên cầm đầu cầm một cây gậy đập vào đầu Tuấn. Trước khi cây gậy rơi xuống thì có một bàn tay giữ lại, Vũ nhanh tay đoạt lấy cây gậy vút sang một bên, anh dùng chân đạp vào lưng hần khiến

hắn ngã chúi xuống đất gãy vài cái răng. Thấy đại ca bị đánh hai tên còn lại cũng xông lên, chúng rút dao định đâm Vũ, anh nhanh người xoay sang bên cạnh bẻ gãy tay chúng, hai chân đạp chúng ngã xuống. Ba tên bị đánh cho quằn quại đứng dậy bỏ chạy không dám nhìn lại. Tuấn nhìn một màn vừa rồi mà chóng mặt, Vũ hạ gục ba tên chỉ trong vòng ba chiêu, quả là bậc cao thủ. Mắt Tuấn chợt sáng lên, cậu lồm cồm bò dậy:

- Anh Vũ à, gọi anh quả là không sai, anh đúng là cao thủ mà, anh, anh hãy nhận em làm đồ đệ đi...

Vũ lắc đầu ghé vào tai cậu: “Đừng trẻ con như vậy, anh không muốn tốn thời gian, anh còn rất nhiều việc.”

Tuấn quyết không từ bỏ, cậu kéo tay Vũ năn nỉ:

- Anh, anh nhận em làm đồ đệ đi mà, nha anh, em hứa sẽ chăm chỉ tập luyện, em sẽ trả anh tiền lương mà...

Anh quả thật không có thời gian, thế nhưng nhìn bộ dạng này của Tuấn anh lại mềm lòng, dù sao cậu cũng trả lương, có lẽ số tiền này sẽ giúp mẹ bớt vất vả hơn. Anh liền gật đầu đồng ý, Tuấn vui mừng hét lên:

- Tuyệt quá, anh đúng là số một mà, em yêu anh chết đi được.

4. Chương 4

Kể từ ngày hôm đó cuộc sống của Vũ đã có nhiều thay đổi, Tuấn luôn có mặt trong cuộc sống của anh. Mỗi sớm Tuấn đều ghé qua sạp hàng nhà anh mua xôi tiện thể đón anh đi học, buổi chiều anh cùng cậu lại có lớp huấn luyện võ. Mọi chuyện cứ trôi qua như vậy được một tháng, cuộc sống của anh có thêm nhiều sắc màu hơn, anh cũng dần thu liễm vẻ lạnh lùng của mình mà hòa đồng với lớp hơn. Hôm nay là ngày kiểm tra giữa kỳ, tuy anh chuyển đến hơi muộn nhưng kiến thức của anh có thừa để vượt qua kỳ kiểm tra này. Trước lúc thi tâm trạng anh vô cùng thoải mái, nhìn Tuấn ở bên mà anh thấy mắc cười. Cậu lôi một ống bơ nhỏ ra đặt trước mặt, lấy ba chiếc bút cắm vào trong, tay cậu chấp lại, miệng cầu khẩn:

- Thiên linh linh linh, địa linh linh, ông trời có mắt, cô giáo không có mắt, cầu mong cô giáo bỏ qua cho mình, cầu mong mình không bị bắt, cầu mong cho mình vượt qua môn Hóa này.... ..

Hành động của cậu có coi là chuẩn bị tinh thần chép phao không đây? Trường XX vô cùng nghiêm ngặt trong kiểm tra, học sinh khi thi phải bỏ hết đồ đạc bên ngoài phòng học, trước khi vào thi còn bị kiểm tra xem có mang thiết bị điện tử không. Rốt cuộc cậu mang phao kiểu gì đây? Lúc này anh rất lo lắng cho cậu, không làm bài là một chuyện, nếu như mà cậu bị bắt thì làm sao đây? Chắc chắn nhà trường sẽ kỷ luật rất nặng, nghe nói cậu định thi luật, nếu bị kỷ luật thì khả năng đỗ sẽ là rất thấp. Không nhịn được nữa anh quay sang viết cho Tuấn tờ giấy:

- Em định mang phao vào phòng thi sao? Nếu bị bắt được nhất định sẽ bị kỷ luật rất nặng đó.

Tuấn mỉm cười với anh, cậu nheo mắt tinh ranh nói:

- Ai nói em mang phao? Em cũng không ngu như vậy, chẳng phải bên cạnh em đã có một phao cứu sinh to lớn đây à?

Giờ thì anh đã biết ý định của cậu rồi, cậu muốn chép bài của anh, không được, thì cứ sao có thể làm vậy. Anh liền cự tuyệt:

- Không được, em phải tự làm bài, được bao nhiêu cũng phải làm, anh sẽ không cho em chép bài.

Đọc xong tờ giấy mà Tuấn chán nản, thật sự người này đúng là quá bảo thủ mà, ném cho Vũ một ánh mắt oán giận, cậu quay sang không thèm để ý Vũ nữa.

GIỜ KIỂM TRA

Nhìn tờ đề mà Tuấn nào cả lòng, mẹ nó, lớp 12 rồi mà vẫn bắt làm tự luận? Nếu trắc nghiệm thì cậu có thể dùng chiến thuật quay bút, đề bài toàn tự luận thế này thì chịu rồi. Một, hai, ba, bốn bài mà trong khi cậu chỉ biết làm bài đầu tiên, nói chung là đề dễ nhưng đối với một đứa mù Hóa như cậu làm được một bài quả là kỳ tích rồi. Cậu nhìn sang các bài tiếp theo, cái gì mà ion kim loại, cái gì mà điện hóa,... cậu chẳng hiểu gì hết. Ôi trời còn cả alanin gì đây? Nghe như anadin ý, cậu xem cô dâu tám tuổi nên biết anadin, chẳng lẽ cô giáo cũng xem nên lúc ra đề có nhầm lẫn gì chẳng? Nói tóm lại là cậu không hiểu cái quái gì hết, quay sang nhìn Vũ, cậu thấy anh đã làm xong bài rồi, ôi thần kinh ơi mới 15 phút mà. Cậu quyết định rồi, không thể chết lần này được, cậu kéo nhẹ áo Vũ:

- Anh Vũ đẹp trai đáng kính à, anh cho em nhìn một lần thôi mà, đi mà.....

Dù cậu có gọi thế nào Vũ cũng không thèm liếc cậu một cái, tay anh còn đặt vào bài thi giữ chúng cẩn thận hơn. Tuấn quan sát thấy cô giáo đã đi ra ngoài, cậu vội lao về phía Vũ, cả người như đề lên anh, cậu dùng miệng cắn nhẹ vào tay anh. Quá bất ngờ, anh không nghĩ là Tuấn sẽ làm như vậy, tay có chút đau nên bỏ ra, nhân cơ hội đó Tuấn liền cướp bài thi của anh. Nhìn Tuấn hí hửng sau khi cướp bài của anh mà lòng anh có chút ngứa ngáy. Tuấn, cậu có phải quá đáng yêu rồi không? Bộ dạng nào cũng vô cùng đẹp mắt, cảm giác ướt ướt ở tay khiến anh nhớ đến một màn vừa rồi, cả người cậu đề lên anh, cái lưỡi mềm mềm ấy,... ..

Trong lúc Vũ ngẩn ngơ thì Tuấn cũng kịp chép xong rồi, cậu chừa lại đúng bài cuối cùng, như vậy điểm cũng không cao lắm, cô giáo sẽ không nghi ngờ. Mà có nghi ngờ thì làm gì chứ, cô giáo đi ra ngoài là có ý cho học sinh chép bài của nhau rồi. Số thằng nào nhọ thì không chép được thôi.

Sau khi thi xong Tuấn cảm thấy vô cùng vui vẻ nên rủ Vũ đi ăn mừng. Trong lòng còn hậm hực vụ Tuấn cướp bài của mình, với lại còn cả cảm xúc khác biệt của anh nữa, cho nên anh không muốn đi. Dù là vậy Tuấn vẫn quyết lời anh đi ăn mừng, cậu đến nhà đánh đòn phủ đầu xin phép mẹ anh. Mẹ thấy anh mãi mới có một người bạn nên hợp tác cùng Tuấn lôi kéo anh rời nhà.

Lúc này anh với Tuấn đang đứng trên cây cầu *PH* uống bia, trông cậu thật vui vẻ. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống đất, cái lạnh khiến anh tỉnh táo một chút. Ngắm nhìn cậu thiếu niên đang hò hét xung quanh mà anh thấy hạnh phúc, cứ như vậy cũng tốt, anh và cậu cứ mãi là anh em tốt thì vui biết bao. Thế nhưng lúc này anh không có cách nào để tiếp tục làm người anh tốt nữa, anh phát hiện trong lòng mình cậu không đơn giản là bạn thân, là em trai. Anh thích Tuấn, anh có thể khẳng định điều này, thế nhưng con trai mà thích nhau có phải rất buồn cười không? Xã hội sẽ nghĩ gì về họ, cả mẹ anh nữa, họ sẽ không chấp nhận loại tình cảm. Có lẽ anh nên cất giấu thứ tình cảm này trong lòng, cứ để nó dần qua đi, có lẽ một ngày anh sẽ quên được Tuấn, anh sẽ cưới vợ sinh con như một người bình thường. Lặng lẽ lấy điện thoại của Tuấn anh gọi cho thiếu tá Khải. Anh không thể nói thì thầm mà khiến đối phương nghe ra giọng của anh được, thế nên anh sử dụng mật mã âm thanh để truyền đạt thông điệp của mình, anh lấy tay gõ từng tiếng, từng tiếng. Đầu dây bên kia như nghe hiểu anh nói gì, một giọng đàn ông trầm thấp vang lên:

- Được rồi, tôi sẽ sắp xếp, một tháng nữa sẽ cho cậu kiểm tra, nếu được tôi sẽ cho người đưa cậu qua Úc làm phẫu thuật luôn.

Kết thúc cuộc điện thoại anh quay lại nhìn Tuấn, cậu ngủ say như một thiên sứ, miệng lẩm bẩm đôi lời gì đó. Nhìn cặp môi mỏng của Tuấn mà anh không tự chủ cúi xuống. Cảm giác đôi môi ấy thật tuyệt, anh tham lam liếm nhẹ một lượt, nụ hôn ngày càng sâu hơn, anh cạy mở hàm răng của cậu ra, chiếc lưỡi tiến quân thần tốc, mùi rượu thoang thoảng khiến anh say đắm. Môi lưỡi giao hòa khiến anh không muốn dứt ra, hãy cứ để anh tận hưởng khoảnh khắc này đi. Có lẽ nó là hồi ức tuyệt nhất của anh sau này... có lẽ anh sẽ không được ở bên cậu nữa, anh sẽ mãi mãi, mãi mãi rời xa nơi này,....

5. Chương 5

Kể từ buổi tối hôm đó Vũ bắt đầu né tránh Tuấn, anh không còn đến dạy Tuấn học võ nữa, ở trên lớp cũng không nói chuyện. Những cái cố mà anh nghĩ ra quả thật quá thường, chỉ cần nghe Vũ từ chối là Tuấn biết

anh đang trốn tránh mình.

“Nói không dạy nữa là không dạy, nói không muốn nói chuyện cũng đều là giả. Nhất định là Vũ vẫn còn giận mình mà, mình cũng đâu muốn làm thế đâu, do dòng đời xô đẩy chứ. Người ta chỉ có chép mỗi môn hóa mà giận người ta một tuần liền. Hay là anh ấy nghĩ rằng mình chơi với anh ấy chỉ vì chép bài? Thật đúng là nghĩ xấu cho người ta mà.”

Tuấn cảm thấy tức giận, khuôn mặt đỏ lên. Thế nhưng rất nhanh sau đó cậu liền xì mặt xuống, cậu lẩm bẩm:

- Cũng đúng mà, ban đầu mình chủ động làm quen trước cũng vì chép bài mà. Không lẽ vì thế mà anh ấy không chơi với mình nữa, không được mình không thể để chuyện này xảy ra được.

Tuấn cầm lấy chìa khóa xe định đi tìm Vũ nhưng mà cậu lại ngồi xuống:

- Nhưng mà phải nói như thế nào đây? Chẳng lẽ thừa nhận chuyện đó.... không được nếu thừa nhận thì chính là cung cấp chứng cứ cho địch rồi sao? Nhưng mà nếu anh ấy không để ý mình nữa thì phải làm sao? Mới một tuần mà trong lòng đã khó chịu thế này rồi, liệu anh ấy vẫn không để ý thì sao? Đúng rồi phải đánh vào chỗ yếu nhất của anh Vũ, đó chính là mềm lòng. Mình chỉ cần đem bộ mặt chuyên đi lừa gái này đi dụ là được sao? Còn ai có thể chống cự về đáng yêu của mình? Hahahaha.

Tuấn mỉm cười sung sướng với kế hoạch của mình. Từ xa có một người phụ nữ bước đến, bà ta khoảng 35-36 tuổi, trang phục giản dị nhưng vô cùng sang trọng và quý phái. Người phụ nữ bước đến vỗ vào vai Tuấn:

- Con trai có chuyện gì mà vui vậy?

Tuấn quay sang nhìn mẹ mình và nói:

- Mẹ à, không có chuyện gì đâu. Con chẳng qua là cãi nhau với người bạn thân thôi, con đang nghĩ cách xin lỗi người ta.

- Ái chà, con trai của mẹ cũng đi xin lỗi người khác? Mẹ rất tò mò về người bạn này, con có thể giới thiệu cho mẹ biết được không?

Vừa nói bà Liên vừa nghĩ đến bức ảnh mà thám tử gửi cho mình. Nghe nói gần đây con trai đang chơi với một kẻ nghèo nàn bà đã không chấp nhận được rồi, hơn nữa còn là một kẻ căm thù.... bà đã cho người điều tra về cậu ta, một đứa con hoang? Nó làm sao xứng với con trai bà, nếu mà tiếp xúc nhiều thì sẽ ảnh hưởng đến tư tưởng của thằng bé. Bà nhất định phải nói chuyện này với chồng mình, mặc dù ông ta một năm về nhà rất ít nhưng mà con trai cũng lá của ông ta mà. Dù rất yêu chồng nhưng bà không thể làm gì để kéo ông ta trở về. Ngay từ khi kết hôn bà đã biết ông ta là một kẻ đồng tính rồi, đứa con cũng là do thụ tinh nhân tạo mà có. Chồng bà ngày ngày ở bên tên đàn ông khác không để ý đến vợ con nên bà vô cùng hận những kẻ đồng tính luyến ái, chúng thật là ghê tởm. Bà đã rèn luyện con trai từ nhỏ, nào là chủ nghĩa đàn ông, là cháu đích tôn phải duy trì giống nòi,... vv... thật sự bà rất sợ con trai sẽ giống bố của nó. Chính vì thế bà không thể để bất cứ tên đàn ông nào đến gần con trai bà, huống chi là một tên vừa căm vừa nghèo.

Tuấn nghe mẹ nói vậy càng có thêm động lực đi tìm Vũ. Cậu đứng dậy bước ra cổng:

- Tuần mệnh đại nhân, con nhất định dẫn người đến gặp mẹ.

Nói rồi cậu nhảy lên xe phóng ga đi.

Hôm nay Vũ vừa làm xong kỳ kiểm tra của Xích Long nên anh vô cùng vui mừng, cậu sẵn tiện ra chợ mua sườn về làm sườn xào chua ngọt chúc mừng. Bước đến đầu ngõ anh đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy, lúc này anh thật sự rất muốn ôm cậu vào lòng nhưng lý trí mách bảo anh không thể làm vậy. Nếu anh làm vậy sẽ khiến cậu ghê tởm và chán ghét anh mất. Anh xoay người định bước đi thì Tuấn liền chạy đến chắn trước mặt anh:

- Anh, sao anh lại tránh em? Anh có biết một tuần anh không để ý đến em làm em buồn lắm không? Anh đúng là nhẫn tâm mà.

Vũ thật sự muốn tránh đi, nhìn khuôn mặt đáng yêu mang chút trách móc nũng nịu này khiến anh không cầm lòng được. Anh nuốt một ngụm nước bọt đẩy Tuấn ra. Lúc này Tuấn đã rất khẩn trương rồi, cậu sợ rằng Vũ sẽ cứ thế mà bỏ rơi cậu. Cậu cúi đầu nhận lỗi:

- Anh, em sai rồi. Lần sau em sẽ không cướp bài của anh nữa, anh đừng không để ý đến em nữa mà. Một tuần rồi, anh có biết là em rất buồn không?

Một, hai, ba,... giọt nước mắt lăn xuống. Nhìn Tuấn khóc như vậy tay chân Vũ luống cuống, bọc sườn rơi xuống đất, anh nâng mặt cậu lên lau đi nước mắt, cậu thật sự đã khóc vì anh, anh quả là đáng chết mà. Nhìn khuôn mặt quen thuộc ấy, đôi môi quyến rũ ấy anh không tự chủ cúi đầu xuống. Khoảng cách ngày càng gần, Tuấn thật sự không hiểu anh định làm gì, khuôn mặt cậu vui vẻ chờ đợi. Khi hai chóp mũi chạm gần nhau thì một tiếng "meo" trong ngõ đã kéo lý trí của anh lại. Anh kéo Tuấn vào ngực mình rồi thì thầm vào tai cậu:

- Được rồi, tha cho em lần này đó.

Mặt Tuấn đã dần đỏ lên, mẹ nó mình được ôm mà lại vui như vậy? Chẳng lẽ mình đã có vấn đề? Không được ... mình là trai thẳng 100%. Cậu đẩy Vũ ra và nói:

- Nếu vậy anh mời em đến nhà ăn cơm đi.

- Được.

Vũ sáng khoái đáp ứng, vì vậy Tuấn theo anh về phòng trọ ăn cơm,....

6. Chương 6

Kể từ hôm đó anh cùng Tuấn làm lành, anh không còn lảng tránh cậu nữa. Thế nhưng trong lòng anh rất rối bời, anh không biết nên nói thế nào với Tuấn. Anh không thể nói rằng " hai tuần nữa anh sẽ đi và có lẽ sẽ không trở lại nữa". Anh chỉ không để ý cậu vài ngày mà cậu đã buồn như vậy, nếu như mà anh đi.... không biết cậu sẽ ra sao nữa. Anh biết cậu chỉ coi anh là người bạn, người anh để chia sẻ, cậu không phải người giống anh. Anh đành kìm lòng lại, tiếp tục cùng cậu vui vẻ. Và rồi ngày anh đi cũng đến gần, hai ngày nữa là anh phải rời khỏi đây, nhìn khuôn mặt vui vẻ ấy mà anh không nói nên lời. Thế nhưng lý hợp là không tránh khỏi, anh quyết định nói cho cậu biết.

Trong giờ giải lao, anh và cậu đang ở căng tin mua nước, anh vừa mấp máy môi thì phía xa có một người mặc một cây đen bước tới. Ông ta nghiêm nghị cúi mặt nói:

" Thừa cậu, bà chủ đã đặt bàn rồi, bà hy vọng cậu và bạn của cậu có thể tới "

Tuấn mỉm cười sáng khoái đáp:

- Được rồi chú Phúc, chú hãy nói với mẹ là bọn cháu nhất định sẽ đến.

Vũ vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Tuấn kéo lấy tay anh:

- Anh! Chúng ta cũng gọi là thân thiết đã lâu, mẹ em rất muốn gặp anh, anh đi nhé.

Tuấn nói ra những lời này có chút ngượng ngùng, có chút mong đợi, cậu nghĩ đến việc gặp mặt cha mẹ như cặp đôi yêu nhau vậy, cậu sợ anh sẽ hiểu lầm vội nói:

- Cũng chỉ là bữa cơm thôi mà, anh đi nhá, đi mà.... nha anh.

Nhìn khuôn mặt của cậu anh không nỡ từ chối, anh đành gật đầu đồng ý, chỉ cần cậu vui vẻ thì làm gì cũng được, chỉ là đi gặp phụ huynh thôi mà. Cậu đáng yêu như vậy thì chắc chắn bác gái cũng rất hiền.

Nghĩ vậy lòng anh cũng có chút vui, có chút mong đợi cuộc gặp mặt này, có lẽ sau tối nay anh sẽ nói thật với cậu, mong là trước khi anh đi cậu sẽ thật vui vẻ. Còn về tình cảm ấy hãy để anh giữ kín trong lòng đi, hãy để cậu giữ mãi kỷ niệm của hai người, kỷ niệm ấy sẽ không có sự vắn đục của thứ tình cảm này.

Thấy Vũ vui vẻ đồng ý thì Tuấn càng vui mừng, lần này cậu có thể tự hào nói với mẹ về người bạn của mình, chứng tỏ mắt nhìn người của anh không hề sai.

Trong căn phòng cao nhất của tòa nhà JK bà Liên ngồi coi mấy bức hình mà thám tử gửi cho mình. Con giận của bà đã lên đỉnh điểm, thật là dở bần, đứa con hoang ấy dám vấy bẩn con trai của bà. Một kẻ đồng tính luyến ái? Bà hận nhất chính là loại người này, bà đã đề phòng rất kỹ, thật không ngờ thằng bé vẫn bị kẻ bần thủ đó dính đến. Nhìn bức ảnh này mà bà giận sôi máu, hai thiếu niên trong hình đang hôn nhau. Một người dựa bên cầu như một thiên thần khê ngủ, có một cậu thiếu niên đang dần chiếm lĩnh đôi môi của thiên sứ, hai người đề tuyệt đẹp. Cảnh sắc ấy nếu không phải hai người con trai thì đẹp biết bao. Thế nhưng ai có thể quần được, hai kẻ cùng giới có thể hôn nhau? Thời đại này thì cũng rất bình thường, người đồng tính cũng không phải hiếm, thế nhưng nếu rơi vào con trai bà thì tuyệt đối không được. Bà sẽ không để con trai đi theo con đường của bố nó được, nó sẽ là một người đàn ông bình thường, sẽ lấy vợ, sẽ sinh cháu nội cho bà. Tên con hoang đó? có lẽ nên biến đi, nghĩ đến đây miệng bà nở một nụ cười khó đoán.

Bà Liên lấy điện thoại ra gọi:

- Chú Phúc, tôi cần chú làm một việc. Hãy tìm cách cho hai mẹ con nó biến mất khỏi mảnh đất này mãi mãi, chắc chắn là họ sẽ không quay lại.

Nói xong bà tiếp tục gọi cho con trai mình, giọng nói thật dịu dàng:

- Tuấn à, con và bạn con đã đi chưa? Việc của công ty cũng sắp xong rồi, lát nữa mẹ sẽ qua đó.

Buổi chiều tối Vũ theo Tuấn đến nhà hàng D, đây là nhà hàng sang trọng nhất thành phố, anh có hơi chùn bước thế nhưng vẫn quyết định bước vào. Trong nhà hàng ai ai cũng ăn mặc vô cùng sang trọng, cũng may là anh mặc đồng phục học sinh, nếu mặc quần áo thường ngày nhất định sẽ bị chê cười. Tuấn dường như quen thuộc nơi đây, cậu dẫn anh đến chỗ lễ tân và nói:

- Mẹ của tôi đặt phòng bao nhiêu?

- Thưa cậu phòng 105.

Tuấn nở nụ cười với cô tiếp viên sau đó kéo tay anh bước đi. Phía xa có một cô bé chặn anh và Tuấn lại, anh khẽ nhíu mày một cái. Cô bé vô cùng đáng yêu, hai mắt mở to, đôi môi căng mọng, cô bé vui mừng kéo lấy tay “anh”.

- Anh Vũ, thật là anh, sao anh lại ở đây? Đúng rồi bao giờ thì anh mới đến chỗ....

Cô bé mới nói được vài câu đã bị anh dùng tay bịt miệng lại. Anh làm vài động tác tay, cô bé hiểu chuyện gạt đầu. “ ừm, em biết rồi, hi hi” cô bé quay sang chào Tuấn “ hihi chào cậu, mình là Vân Anh, bạn của anh Vũ, rất mong được làm quen với cậu” Tuấn có chút khó chịu, cô gái này làm sao mà biết được Vũ? Cũng là mỹ nhân đó, cậu tạm chấp nhận làm quen vậy, dù sao mình cũng đẹp trai thế này khó trách người ta muốn làm quen, haiz.. sau đó sẽ tìm hiểu sau. Cậu nở nụ cười quyến rũ bắt tay Vân Anh:

- Chào mỹ nữ, mình là Tuấn – bạn thân anh Vũ.

Vân Anh mỉm cười, chào hỏi đến đây là đủ rồi, cô cũng nên đi cô quay sang nói với Vũ:

- Anh, nhớ đó. em đợi anh.

Nói rồi cô quay người bước vào trong, để lại khuôn mặt Tuấn với bao nghi hoặc. Vũ thấy vậy liền kéo cậu đi, ngăn không cho cậu suy nghĩ linh tinh. Bước vào phòng 105 anh thấy một người phụ nữ tầm hơn ba mươi, xinh đẹp quý phái, mái tóc búi gọn trông vô cùng trang nhã. Anh không nghĩ mẹ của Tuấn lại trẻ như vậy. Anh cúi đầu chào:

- Cháu chào bác gái.

Người phụ nữ ấy ngọt ngào đáp lại:

- Cháu là Vũ sao? Tuấn đã nhắc rất nhiều về cháu đó, gọi bác gái làm gì, nghe già quá, gọi dì đi. Lại đây ngồi xuống nào cháu.

Nói rồi bà kéo ghế cho anh ngồi, anh nghĩ dì quả thật là dịu dàng, rất giống mẹ anh. Anh bắt đầu thích dì rồi. Nhìn chàng thiếu niên trước mặt bà Liên hận không thể đánh cho cậu ta vài cái bạt tai, thế nhưng bà phải nhịn, nhịn vì kế hoạch sau này,....

7. Chương 7

Sau khi ngồi xuống Vũ cảm thấy vẫn hơi lo lắng, anh rất hồi hộp, dù sao đây cũng là lần đầu anh gặp mẹ của Tuấn, lòng có chút nao nao. Bà Liên nhẹ nhàng đánh giá Tuấn. Đúng là đẹp trai thật, chỉ có cái mã bên ngoài mà đòi lung lạc con trai bà? Đúng là nó quá xem thường bà rồi, bà sẽ không để yên, sẽ không để thứ rác rưởi này làm ô uế con trai bà.

Nhìn Vũ và mẹ của mình vừa gặp đã rất thân thiết làm Tuấn mở cờ trong bụng. Haha, xem lần này mẹ có nói mất nhìn người của mình kém nữa không, cực phẩm như anh Vũ mà mẹ còn chê thì khiêu thẩm mỹ của mẹ quả thật có vấn đề rồi. Cả ba đều chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình cho đến khi phục vụ dọn thức ăn lên.

Trước khi tới Tuấn đến đây đã kịp dặn dò bà Liên không thể quá thể hiện được, dù sao Vũ chỉ nghĩ nhà cậu có chút tiền thôi. Cậu không thể nói với Vũ rằng ‘’ thằng nhóc đang chơi thân với anh chính là cậu chủ của tập đoàn JK, con trai của ngài bộ trưởng được. ‘’. Bà Liên cũng có chuẩn bị trước, bà sẽ không để lộ sơ hở được, bà phải làm như không bắt mắt với Vũ. Có như thế sau này con trai mới không trách bà, mà bà cho rằng dù nó có biết thì cũng sẽ không trách bà, tất cả những gì bà làm đều vì tương lai của nó, nó sẽ cảm ơn bà thôi. Bà mỉm cười nói:

- Vũ này, dì nghe nói cháu mới chuyển đến đây đúng không? Có chỗ nào cần giúp đỡ thì cứ nói với Tuấn, thằng nhóc này nó chỉ được cái hào phóng thôi, cháu cứ yên tâm.

Tuấn không nghĩ nhiều về lời mẹ mình mà nói thêm:

- Đúng đó anh, có gì anh cứ nói với em, em nhất định giúp anh và bác.

Nói rồi cậu còn vỗ ngực đảm bảo, thế nhưng cậu không để ý đến vẻ mặt Vũ, anh cười gượng một cái. Anh không biết mình có nghĩ nhiều hay không nhưng nghe lời của dì dường như có thâm ý nào đó. Anh lắc đầu, chắc là do mấy ngày nay anh nghĩ nhiều quá mà, dì làm sao có ý đó được.

Lúc thức ăn được dọn lên lòng Vũ có chút kinh ngạc, anh không nghĩ mẹ Tuấn lại gọi nhiều món vậy, anh chỉ biết vài món như tôm hùm, cá chép,... còn lại thì toàn bộ anh đều không biết. Anh thở dài, người giàu đúng là kiểu cách trong ăn uống mà, một bữa có ba món là được rồi mà, ăn không hết thì rất phí. Nhìn cả bàn thức ăn mà anh không có tâm trạng ăn, nghĩ đến mẹ đang ở nhà ăn cơm lòng anh có chút xót, lẽ ra anh không nên đến đây. Anh nhìn chằm chằm đĩa rau trước mặt rồi gấp vào bát mình, nói thật nhìn bàn tiệc này anh chỉ vừa ý với món rau này thôi.

Bà Liên thấy vậy thì long cười lạnh khinh bỉ, đúng là kẻ nghèo nàn mà, được ăn lại còn ra vẻ thanh cao. Tuy vậy lời bà nói ra lại chất chứa yêu thương:

- Sao cháu lại ăn ít vậy? Có phải không quen không? Ai cha, dì quên mất con chưa ăn mấy món này đâu nhỉ, đúng là không quen thật, Tuấn mau bóc tôm cho bạn đi con.

Tuấn thấy vậy vội bóc tôm thả vào bát của Vũ:

- Anh, anh ăn nhiều vào, đĩa rau này thuộc về em rồi, anh không được giành đó.

Vũ cười gượng lần nữa, nhìn thịt tôm trong bát mà người anh rợn lên, anh không biết có nên ăn không? Nếu không ăn sẽ phụ tâm ý của Tuấn và dì, anh lấy một hơi gắp thịt tôm đưa lên miệng. Cảm giác rất ngon, nhưng mà đây là lần đầu tiên anh ăn tôm, có lẽ cũng là lần cuối cùng, ăn xong bữa cơm này chắc anh sẽ ngứa chết mất. Bà Liên nhìn vậy mỉm cười:

- Con trai của mẹ cũng ăn rau cơ? Đúng là chán sơn hào hải vị rồi nên đổi món mà, con chỉ ăn được một chút thôi, mẹ cá là con sẽ ngán ngay mà.... ...

Dường như Vũ nghe được lời gì trong câu nói của bà Liên, lòng anh chợt lạnh. Thật đúng là ngây thơ mà, anh chỉ nhìn bề ngoài mà đánh giá, mẹ của Tuấn đúng là không đơn giản. Anh nhẹ nhàng lấy ly nước đến gần Tuấn, tay anh run nhẹ một cái, nước rơi xuống quần Tuấn. Anh vội lấy khăn lau cho cậu, cậu mỉm cười nói không sao rồi đi vào phòng vệ sinh.

Sau khi Tuấn đi anh nhẹ nhàng nhìn về phía bà Liên, anh mấp máy môi:

- Cháu biết mục đích của dì không phải đến để ăn cơm, dì hãy nói rõ đi, cháu không thích mấy trò bóng gió này.

Bà Liên cười nhẹ, đúng là không cảm thật nhưng xem cách nói chuyện này thì cũng không khác cảm là mấy. Cũng may là ngày trước bà có học khẩu ngữ nên cũng hiểu chút chút.

Hừ, xem ra thằng nhóc này cũng không phải ngu ngốc, cũng biết suy nghĩ đấy chứ. Bà ném sấp hình về phía Vũ:

- Cậu nghĩ vì sao tôi đến đây? Nếu không phải vì con trai tôi thì cậu nghĩ rằng tôi sẽ gặp cậu. Cậu có lẽ không biết, trên đời này thứ mà tôi ghét nhất chính là mấy kẻ đồng tính luyến ái. Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu không tránh xa con trai tôi thì tôi sẽ khiến cậu không có chỗ dung thân tại cái đất này. Cậu nên biết, tôi nói là làm được.

Nhìn bức ảnh trên bàn anh thật sự không biết nói gì, anh chỉ sợ Tuấn nhìn thấy chúng thì sẽ nghĩ ra sao? Sẽ ghét bỏ anh ? Anh cúi đầu lẩm bẩm nói:

- Xin lỗi, thật xin lỗi, tất cả là tại cháu.

Nhìn bộ dạng đáng thương của anh bà Liên càng tức giận hơn:

- Xin lỗi, chỉ bằng cậu nên hành động thiết thực đi, tôi sẽ cho cậu một số tiền, chỉ cần cậu rời xa nó.

Tuấn từ nhà vệ sinh ra thì nghe được những lời này của bà Liên, cậu tức giận, cậu không nghĩ mẹ mình sẽ làm vậy:

- Mẹ, vì sao mẹ lại nói vậy, anh Vũ là bạn của con, mẹ lại dùng tiền đuổi anh ấy đi. Con quả thất thất vọng về mẹ.

- Thất vọng? Anh nghĩ tôi làm điều này là vì ai? Còn không phải vì anh, thằng nhóc này có gì tốt chứ, nhà thì nghèo lại còn là kẻ đồng tính.....

Bà Liên đang định nói thì Vũ đã đứng lên và rời khỏi đó, anh không muốn ở lại đó nghe những lời sỉ nhục ấy, anh sợ phải nhìn thấy sự ghét bỏ của cậu, thật sự anh rất sợ.

Nhìn Vũ bỏ đi tìm Tuấn chợt thất lại, không hiểu sao cậu cảm thấy vô cùng bất an. Cậu muốn đuổi theo anh nhưng bị bà Liên giữ lại:

- Con còn muốn đuổi theo nó? Con có biết nó đã làm gì với con không?

Nói xong bà ném sấp ảnh về phía Tuấn, cậu sững sờ, bức ảnh đó là cậu và anh, trong hình anh đang cúi đầu hôn cậu, đầu óc quay cuồng, cậu không hiểu gì hết. Lần này cậu sốc thật rồi, cậu phải đi hỏi rõ anh mới được, tại sao? Tại sao anh là người đồng tính chứ, mà đối tượng lại là cậu. Không để ý đến bà Liên cậu vội đẩy cửa bước đi, cậu chỉ nhìn thấy bóng dáng anh biến mất khỏi nhà hàng. Không kịp nghĩ ngợi nhiều anh liền chạy theo:

- Anh Vũ, anh đứng lại, anh không thể đi như vậy được, anh mau quay lại cho em.

Thân hình anh chợt cứng lại nhưng vẫn bước đi, Tuấn thấy vậy liền gọi:

- Bảo vệ, giữ anh ta lại cho tôi.

Từ xa có tầm mười tên bảo vệ tiến tới thế nhưng đều bị anh hạ gục, Tuấn thấy như vậy là đủ, trong thời gian đó cậu cũng kịp bước tới, cậu liền kéo anh ra ngoài. Nhìn bàn tay đang nắm chặt mình mà Vũ lo lắng, anh không biết Tuấn sẽ nói gì, cậu sẽ ghét bỏ anh? Anh chợt nói:

- Em định.... dẫn anh đi đâu?

Lời nói có chút ngắc ngứ nhưng vô cùng rõ ràng khiến cả hai ngây người, lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên anh nói mà cậu có thể nghe được mà không cần đến gần.

8. Chương 8

Tuấn kéo Vũ vào một ngõ nhỏ nói chuyện thế nhưng cậu không biết nói gì. Cậu chỉ mong Vũ sẽ phủ nhận tất cả, nói anh không phải người đồng tính, tất cả mọi chuyện chỉ là do cậu tự tưởng tượng ra thôi. Cậu thật sự không biết nói gì nữa, người anh mà cậu luôn tôn trọng lại có tư tưởng đó với cậu, điều này là một đả kích vô cùng lớn.

Lúc này cậu rất rối bời, chỉ nghĩ đến bức ảnh đó mà cậu thấy rùng mình. Không, không thể nào, nhất định đó chỉ là ảnh ghép thôi, ảnh chỉ chụp từ phía sau cho nên chưa chắc đó là sự thật. Cậu khẳng khái với nhận định của mình:

- Anh, anh,... anh.... a..anh không phải người đồng tính? Anh hãy nói đi, hãy nói cho em biết, hãy nói những gì trong bức ảnh không đúng. Anh hãy nói đi.

Giọng của cậu có hơi xúc động, hai tay cậu ghì vào vai Vũ ép sát anh.

Vũ thật sự muốn thoát khỏi nơi này, thoát khỏi sự truy hỏi của Tuấn. Thế nhưng con tim anh lại mất kiểm soát, anh muốn nói ra tất cả, nói ra tình cảm của mình. Anh chấp nhận bị tổn thương, thà đau một lần còn hơn là để tình cảm bị chôn vùi.

Nếu cậu chấp nhận anh thì có phải họ sẽ hạnh phúc, cậu sẽ đợi anh quay về? Có lẽ chấp niệm trong lòng anh quá lớn, tình cảm của anh quá sâu nên mọi lý trí giờ đây đã vụt mất. Anh chỉ biết hành động theo bản năng. Anh cúi sát vào tai cậu khẽ nói:

- Em muốn anh.. anh phủ nhận, anh không muốn. Tuấn anh thật sự rất yêu em.

Được người khác tỏ tình lẽ ra Tuấn phải rất vui nhưng giờ đây Tuấn không thể vui nổi. Lời tỏ tình ấy đã khiến cậu mất hồn, cậu mải mê với suy nghĩ của mình.

Không thể nào, anh Vũ không thể thích mình được, mình là đàn ông mà. Điều đó thật quý dị.

Cậu nghĩ đến bố của mình, người mà bỏ bê vợ con vì một tên đàn ông khác. Cậu hận nhất là mấy tên đồng tính luyến ái. Chúng thật biến thái và ghê tởm. Cậu không muốn mình đi theo con đường của bố, cậu còn phải lấy vợ sinh con, phải có cuộc sống thật bình thường.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cậu mà Vũ có chút buồn cười, anh cười nhẹ. Nụ cười ấy thật đẹp, thật quyến rũ, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vào trán cậu. Rồi anh hôn khẽ vào mắt, mũi và cuối cùng là miệng. Anh dừng lại thật lâu, nghĩ đến cảm giác tối hôm đó làm anh không nhận được hôn sâu hơn. Đầu lưỡi khẽ xâm nhập vào cạy mở hàm răng trắng của cậu, chiếc lưỡi đảo quanh một vòng cuốn đi mật ngọt, anh cảm thấy vẫn chưa đủ. Anh nhẹ nhàng mút nhẹ hai cánh môi mỏng rồi cắn nhẹ sau đó lại trêu đùa một vòng.

Càng ngày anh càng thấy khó chịu hơn, thân nhiệt cậu thật mát, anh muốn dính cậu thật chặt cho hạ nhiệt. Anh đảo ngược tư thế áp sát cậu vào tường, hai tay kim hãm không cho cậu chạy thoát, đôi tay không tự chủ vén áo cậu lên thật cao. Bàn tay xoa nắn khắp ngực, bụng cậu. Anh muốn tìm cảm giác mới mẻ hơn, dần dần tay anh mân mê đến hai điểm nhỏ nhỏ véo nhẹ một cái.

Cảm giác đau đốn từ ngực truyền đến khiến Tuấn giật mình!

Cái quái gì thế này, cậu bị một tên đàn ông sàm sỡ? Thật kinh khủng. Theo bản năng cậu đẩy Vũ ra và cho anh một cú đấm thật mạnh.

- Thật tửm!

Quá chìm đắm trong cảm xúc ngọt ngào khiến Vũ sơ ý bị đẩy ra, anh lãnh trọn cú đấm của Tuấn. Máu từ khoe môi chảy ra, thật tươi, thật quyến rũ. Anh nhếch mép tự giấu, không thể trách cậu được, muốn trách thì trách anh đã quá ngu dốt rồi. Anh đúng là kẻ biến thái mà, anh lại có hành động đó đối với cậu. Nhìn bóng dáng Tuấn chạy đi khiến tim anh đau đốn, nhìn cậu chán ghét mình thật khó. Anh muốn rất muốn xóa sạch đoạn trí nhớ trong đầu cậu đi, anh muốn hai người vẫn là bạn tốt.

Nhưng mọi chuyện đã xảy ra, anh không thể làm gì khác. Dù vậy chẳng anh vẫn không tự chủ mà đuổi theo cậu.

Tuấn bỏ chạy một mạch đến nhà hàng D, lúc này cậu đã ổn định đôi chút. Cậu nhú mày, tại sao cậu không ghé tửm nụ hôn đó, tại sao cậu lại để cho anh hôn? Khi biết anh là người đồng tính tại sao cậu không ghét bỏ anh? Chẳng lẽ cậu..... không được, cậu không thể như vậy được, nếu như vậy thì mẹ sẽ rất buồn, rất thất vọng về cậu.

Bà Liên thấy con trai trở về vội ra đón:

- Con đã trở lại.

Bà xem xét một lượt rồi nói: “ nó không làm gì con đấy chứ, con còn lưu luyến nó? ”

Nghe mẹ nói vậy cậu vội phủ nhận:

- Không đâu mẹ, thứ mà ban đầu con chỉ chơi cho vui thì sao phải lưu luyến.

Giọng nói ấy thật tuyệt tình biết bao.... khi Vũ đuổi đến đó thì anh chỉ nghe được lời nói tuyệt tình của cậu, lời nói ấy đã giết chết tim của anh. Anh xoay người bước đi.

Tuấn quay lại chỉ thấy anh bỏ đi, chẳng lẽ anh đã nghe thấy hết? Cậu lưỡng lự nhưng có một thứ gì đó thúc đẩy cậu đuổi theo. Cậu bỏ mặc bà Liên ở lại chạy theo, lần này cậu sẽ nói chuyện rõ ràng hơn, cậu cần xác định tình cảm của mình.

Vũ bỏ chạy một mạch ra trạm xe, anh có chút mệt mỏi, người anh bắt đầu nổi những nốt đỏ. Anh ngồi trên ghế một lúc thì có một chiếc xe hơi sang trọng đi đến, Vân Anh nhẹ nhàng bước xuống. Cô không nói gì chỉ đứng nhìn anh sau đó thử nhẹ một cái. Cô ngồi xuống bên cạnh rồi xem xét tay anh:

- Nổi đỏ hết rồi, anh mau theo em đến bệnh viện.

Vũ không đẩy cô ra mà nhẹ nhàng ngã vào vai cô thì thầm:

- Không cần, em dìu anh về nhà đi, em hãy nói với chỉ huy Trần là tối nay anh sẽ đi.

Vân Anh gạt đầu dìu anh bước lên xe rồi nở nụ cười ngọt ngào: “ Biết ngay mà, anh lại đòi đi sớm vậy.. thì ra là do cãi nhau với cậu nhóc vừa rồi. ” nói rồi cô hất mặt về phía cửa kính bên ngoài.

Anh nhìn thấy Tuấn đang đứng đó gõ cửa nhưng anh không nói gì, anh ra hiệu cho tài xế rời khỏi đây.

Nhìn chiếc xe khuất xa lòng Tuấn bức bối, cậu chửi khê:

- Shit, anh lại dám đi với gái? Không phải vừa nói yêu tôi sao? Đồ đểu, đồ hai mặt, đi chết đi.

Sau đó cậu chạy ra đường lớn gọi một chiếc taxi, phải rồi đi với gái đi, tôi đến nhà canh trước.

Chiếc xe taxi cũng mờ dần trong màn đêm, Tuấn vẫn mang tâm trạng bức bối đến nhà Vũ, cậu nghĩ sẽ cho anh bài học. Thế nhưng Tuấn không biết, đêm nay sẽ là đêm cuối cậu nhìn thấy Vũ, có lẽ sẽ rất nhiều năm sau họ mới gặp lại nhau,....

9. Chương 9

Trên xe, Vũ gần như mất hết sức lực, cả người anh nổi mẩn đỏ, đầu óc quay cuồng. Vân Anh nhìn anh như vậy có chút xót xa, cô nhẹ nhàng để anh tựa vào vai mình.

Với tình hình này thì anh không thể không đi bệnh viện được, cô lấy điện thoại ra và gọi:

- A lô, bố ạ! Bây giờ con đang trên đường đưa anh Vũ đến bệnh viện, anh ấy nói muốn đi càng sớm càng tốt. Bố hãy cho người đi đón mẹ của anh ý nhá.

Phía bên kia vang lên giọng nói trầm thấp của người đàn ông:

- Được, con đưa nó đến bệnh viện đi. Bây giờ bố sẽ đi ngay, lần này con nhất định phải theo Vũ qua Úc, bố tin con sẽ giữ lời hứa.

Vân Anh thở một hơi nặng nề, cô khẽ nhắm mắt: “ Được, lần này con sẽ đi, bố yên tâm, con sẽ giữ lời hứa ,”

Vân Anh quả thật đã quyết định đi Úc cùng Vũ, cô muốn qua đó học tập và chăm sóc cho anh. Cô biết trong đầu bố mình đang có suy nghĩ gì, nhưng qua đêm nay mọi chuyện sẽ khác. Cô tin chắc quyết định lần này sẽ làm thay đổi suy nghĩ của ông.

Nhìn chàng thiếu niên mơ màng bên cạnh mà cô mỉm cười, cũng chỉ có anh là người hiểu cô nhất, cô quyết định cả đời này phải mang lại hạnh phúc cho anh. Cô chắc chắn mình có thể làm được điều này, chỉ cần anh rời khỏi đây, cùng cô đến Úc.

Trong con ngõ chật hẹp có một người đàn ông đang dò đường. Ông ta khoảng 40 tuổi, cả người mặc bộ quân phục màu xanh, đầu đội một chiếc mũ le che nửa khuôn mặt. Tay ông ta vẫn cầm chiếc đèn pin chiếu khắp nơi, dù vậy ông vẫn luôn luôn cảnh giác đề phòng xung quanh.

Cho đến khi một bóng dáng gầy gò bước ra, người phụ nữ khoảng gần bốn mươi, cả người mặc bộ đồ đi chợ cũ nát. Thế nhưng phải công nhận bà ta quả là một mỹ nhân có tuổi, nhìn vào khiến đàn ông tán thưởng. Người đàn ông bước đến đón túi nhỏ của bà rồi kéo bà lên một chiếc xe việt dã.

- Chào bà, tôi là chỉ huy trực tiếp của Vũ – Trần Tiến Văn.

Người đàn ông đó không ai khác chính là chỉ huy Trần trong miệng vũ – bố của Vân Anh. Ông tháo mũ xuống để lộ khuôn mặt nghiêm nghị của mình. Lúc này bà Hân – mẹ Vũ có hơi sưng sốt, đôi mắt bà hơi ửng đỏ, bà thật không nghĩ gặp lại người đàn ông này, người đàn ông đã hủy hoại thanh xuân của bà và cũng là người đàn ông bà yêu nhất. Bà ghen ngào nói:

- Thì ra ông đã lên chức chỉ huy rồi, thật không ngờ chúng ta có thể gặp lại.

Ông Văn khẽ quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt mà mình nhung nhớ suốt 20 năm nay khiến ông bồi hồi. Không kìm được lòng, ông khẽ ôm bà vào lòng:

- Hân! Là em thật sao? Cuối cùng anh đã tìm được em rồi.

Bà Hân cố hết sức đẩy ông ra nhưng vô ích, cả người bà bị chôn chặt trong vòng ngực cứng rắn.

Bà bắt lực từ bỏ:

- Thôi được rồi, ông đã đi 20 năm thì còn tìm tôi làm gì?

Ông Văn nhìn thẳng vào mắt bà: “ Không phải, 20 năm qua anh vẫn luôn luôn tìm em. Năm đó khi anh quay về thì nghe tin em đã lấy chồng, anh rất đau khổ. Anh muốn đi tìm em để hỏi cho rõ ràng. Anh thật sự không ngờ, thật sự không ngờ tới năm đó em lại đào hôn. Anh cũng thật sự đi tìm em nhưng không có tin tức.”

Nghe được những lời tâm tình của ông Văn mà bà Hân có chút mũi lòng nhưng bà vẫn rất âm ỉ, bà nghĩ lại mình đã sống 20 năm vô cùng cực khổ, bà nói:

- Hừ, năm đó không phải anh đi hai ba tháng mà chưa có về thì em cũng không bị ép gả cho người khác. Anh biết không lúc đó em chỉ mong anh trở về đón em đi nhưng lúc đó anh ở đâu? Một mình em mang theo bụng bầu bỏ trốn cực khổ biết bao, nếu không có bố của Vũ thì em cũng không sống đến ngày hôm nay.

Đôi mắt ông Văn mở lớn, ông lẩm bẩm gì đó:

- 20 năm,... 19 tuổi.... ..

- Hân, thằng bé là con anh.

Nghe như hỏi nhưng thực chất ông tự khẳng định. Bà Hân hờn dỗi:

- Không phải con anh thì là con ai? Năm đó trước kh đi anh, anh đã..... như vậy còn hỏi.

Mặt bà Hân có chút ửng đỏ, ông Văn nhìn bà mà tâm tình nhộn nhào. Không nhìn được ông khẽ hôn bà một cái.

- Hahahaha ta có con trai, thật tuyệt, cuối cùng ta cũng có con trai rồi, con trai của ta.....

Tuấn bắt taxi một đường đến nhà Vũ, cậu gõ cửa rất lâu nhưng không ai trả lời. Cậu gọi thật to:

- Anh Vũ, anh có trong đó không? Anh mau ra đây đi, bác Hân, bác mở cửa cho cháu, cháu là Tuấn này.

Cậu đứng đó gọi rất lâu nhưng không ai trả lời, thời tiết về đêm có chút lạnh, gió thổi mạnh khiến cậu rùng mình. Gió ngày càng lớn hơn, cánh cửa sổ khẽ mở, cậu nhìn vào bên trong thì thấy mọi thứ trống trơn, trong nhà không có ai, đồ đạc cũng không còn nhiều.

Lúc này có một bác gái đi đến:

- Cháu trai à, đừng gọi nữa, nhà đó vừa chuyển đi rồi. Trời cũng sắp mưa, cháu mau về đi kéo ốm.

Tin tức này quả khiến cậu thất kinh, đi rồi? Anh thật sự đã đi? Là vì những lời nói của cậu?

- Bác ơi? Bác có biết họ chuyển đi đâu không ạ?

- Bác không biết, họ chuẩn bị đi từ mấy ngày trước rồi nhưng họ không nói họ đi đâu hết.

Từ mấy ngày trước? Anh đã định đi từ trước rồi vậy mà còn làm vậy với cậu, rốt cuộc anh có ý định gì đây? Muốn trêu đùa cậu? Nếu đúng thì anh thắng rồi, cậu quả thật đã rơi vào lưới tình rồi.

Cậu lang thang khắp mấy con phố không mục đích, hai mắt cậu mờ dần miệng lẩm bẩm:

- Anh Vũ, anh ở đâu? Anh mau ra đây đi. Anh đừng biến mất mà, anh đã nói là yêu em, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi vậy mà anh định bỏ rơi em? Anh hãy quay lại chịu trách nhiệm, anh làm vậy thì làm sao em kiếm bạn gái được đây? Anh ra đi thì đi đi, có sao lại mang theo trái tim của em? Tại sao? Tại sao?

Càng ngày cậu càng kích động, cậu chạy như điên về phía trước. Cậu đi mà không có mục đích, cậu vừa đi vừa hét:

- Anh ANH MAU RA ĐÂY ĐI... ANH ĐỪNG TRỐN NỮA....

Trong đêm chỉ có bóng dáng chàng thiếu niên điên cuồng chạy trong mưa, gió thổi mạnh khiến cây bên đường rung đưa. Mưa ngày càng lớn, nước xối xả chảy xuống. Cả thân mình chàng thiếu niên ướt sũng nhưng cậu dường như không để ý.

Đột nhiên sét đánh xuống, canh cánh cây bị đánh trúng rơi vào đầu cậu thiếu niên, cậu ngã lăn ra đất. Dòng máu đỏ tươi hòa lẫn nước mưa chảy xuống đường, ánh mắt cậu dần mờ rồi nhắm tịt.

... Trong màn đêm chỉ còn thân thể chàng thiếu niên nằm dưới mưa,.....

10. Chương 10

Thành Phố K

Bảy năm sau

Trong khu huấn luyện B

Hôm nay toàn thể anh em trong đội XÍCH LONG vô cùng náo nhiệt. Một lũ hòa thượng lâu lắm đang mong ngóng chờ đợi cô bác sĩ đầu tiên được chuyển đến đây. Họ đều hi vọng cuộc sống của mình có thêm màu sắc, họ hi vọng có thể tóm em quân y này vào tay.

Binh sĩ A: Nghe này, nghe này... các anh biết không, nữ bác sĩ mới của chúng ta nghe nói là một đại mỹ nữ điển hình, môi đỏ da trắng, dáng người thướt tha, chắc chắn quả đúng là mỹ nhân mà – Vừa nói hắn vừa liên tưởng đến mấy cô người mẫu trên tạp chí.

Binh sĩ B: Thôi đi, tôi thấy học y đa số toàn em bốn mắt. Lấy đâu ra mỹ nhân mà ngắm.

Binh sĩ C nghe được liền phản bác: Ông thì biết gì, người ta đúng là mỹ nhân đó. hôm trước tôi vào phòng đội trưởng báo cáo thì thấy hồ sơ của em bác sĩ đó. quả thật rất xinh đẹp, lúc đó đội trưởng của chúng ta còn phải ngẩn người nữa.

Tất cả mọi người đều tròn tròn đôi mắt, miệng mở lớn.

Binh sĩ B: Tiêu rồi, tiêu rồi, đến lão mặt lạnh đó cũng ngẩn ngơ thì anh em chúng ta sống sao đây? Trước đây tôi cứ nghĩ đội trưởng và đội phó của chúng ta một đôi chứ... hổng rồi, hổng rồi.. đội trưởng muốn ngoại tình.

Binh sĩ A: Nói bậy gì đó? đội trưởng Khải của chúng ta từng có lão bà rồi, làm sao mà là ‘GAY’ được.

Mọi người càng ngày càng hăng say bàn tán, từ phía xa có một bóng dáng uy nghiêm bước tới, người đàn ông tầm 30 tuổi, làn da ngăm đen, đôi mắt tinh anh. Khuôn mặt vô cùng điển trai ấy nhú mày:

- Không lo nghĩ ngợi đi lại còn bàn tán lung tung. 30 phút sau tập hợp.

Toàn đội: Rõ!!!!

Lúc này vị đội trưởng uy nghiêm ấy quay sang nói với người bên cạnh:

- Bao giờ thì cô ấy đến?

Vũ thở dài, cuối cùng cũng hỏi, nếu như anh ta mà không hỏi thì chắc anh cũng phải tự khai mất. Nhớ đến lời Vân Anh nói mà anh cảm thấy không đáng, tên đội trưởng này xem ra quá lạnh rồi. Anh nói:

- Sắp đến rồi, tôi nghĩ ông nên ra đón con bé, nó rất hào hứng đến đây.

Khải nghiêm mặt, khuôn mặt đẹp trai có phần bất đắc dĩ: ‘‘ Tôi nghĩ ông ra đón thì đúng hơn, quan hệ hai người tốt vậy mà. Nghe nói hai người....’’

Vừa nói được một nửa thì đằng sau hắn bị ai đó ôm lấy, một cô gái xinh đẹp ôm lấy hắn từ sau:

- Anh Khải... ..

Vũ nhú mày, cô bé này quá tự nhiên rồi, nhất định về nhà phải giáo huấn lại, vừa gặp hắn đã không kìm lòng được.

- Vân Anh, em bỏ cái tay đó ra cho anh. Ở nước ngoài bảy năm mà đã không biết đây là đâu nữa.

Lúc này Vân Anh liền buông tay, miệng chu lại:

- Bảy năm? Anh cũng ở đó ba năm đấy thôi, cũng tại anh về nước trước nên em mới rất cô đơn. Cho nên.... dĩ nhiên gặp lại phải phạt anh rồi. Đúng không anh Khải?

Vũ che tay ho vài tiếng: ‘‘ Cô gái, em muốn động đến ví của anh thì nói thẳng ‘’

- Bingo, anh rất thông minh. Chiều nay 2h tại cửa hàng H, nhất định anh phải đến, cả anh Khải nữa.

Lúc này hai người đàn ông quay sang nhìn nhau mà lắc đầu, họ không thể làm khác được, cô gái này là người để họ cưng chiều.

Nói rồi Vân Anh khoác tay hai người đi về phía trước trong sự bàng hoàng của mọi người.

Chuyện gì đây? Tình tay ba? ÔI TRỜI OI? Hai vị thần của đội XÍCH LONG cùng thích một cô gái? Mẹ nó họ là một đôi cơ mà.... ..

Trong tiệm cà phê có hai người đang nói chuyện. Một vị phú ông điển hình bụng phê cùng với một người đàn ông trẻ tuổi.

- Luật sư Tuấn à, cậu cũng biết đấy, lần này tôi là người vô tội, anh nhất định phải giúp tôi.

Tuấn nhấp một ngụm cà phê, tay lật qua tài liệu rồi ngẩng đầu lên:

- Ông Phạm Văn Tiền à, đây là lần thứ mấy ông mời luật sư rồi? Tôi biết tiền sử ông không tốt nhưng mà tại sao lần nào có chuyện ông cũng tìm tôi vậy. Mà này mấy lần ông đi chơi gái bị phạt tiền chưa đủ à? Bây giờ còn đến chỗ đó nữa? Tôi biết lần này là ông bị dụ nhưng mà là đàn ông thì phải có định lực chứ. Lần này thì tôi giúp ông, lần sau tôi nhất định không giúp ông nữa, nếu không phải ông từng là nhân viên tập đoàn JK thì tôi đã mặc kệ ông rồi.

Người đàn ông bụng phê bị chửi nhưng mà không hé miệng nửa lời, ông ta cần sự giúp đỡ của cậu ta. Cậu ta là luật sư giỏi nhất thành phố này, trẻ tuổi tài cao, gia đình quyền thế, nếu được cậu ta giúp thì ông nhất định thoát ải này.

- Tôi biết rồi, mong cậu giúp đỡ tôi. Tôi nhất định sửa đổi.

- Được rồi, ông đi đi, chiều nay qua nhà hàng H tìm tôi.

Sau đó Tuấn liền bước ra khỏi quán cà phê.

Cậu chuyển đến thành phố này đã được bảy năm rồi, bảy năm nay có rất nhiều thứ thay đổi. Cậu không còn là chàng thiếu niên 18 ngây ngô hồi đó nữa. Lăn lộn trong xã hội vài năm cũng đã rèn cho cậu một thân cứng cỏi. Bảy năm nay cậu vẫn đi tìm người ấy nhưng không có kết quả, anh như bốc hơi khỏi mặt đất này, không một tung tích. Cậu vẫn giữ số điện thoại hồi trước, cậu hi vọng anh trở về sẽ nhớ đến cậu, sẽ gọi cho cậu.

Dù mẹ cậu đã bao lần thúc giục cậu lấy vợ nhưng cậu đều nói khéo cho qua. Hôm nay cậu lại bị mẹ bắt đi xem mặt, nghe nói là tiểu thư của tập đoàn gì đó, thật là phiền phức.

Nghĩ đến buổi chiều phải đi xem mặt làm cậu điên đầu, khuôn mặt trẻ con đầy bất đắc dĩ, cậu lấy tay vò rối mái tóc mềm của mình. Động tác ấy khiến bao cô gái trong quán si mê, họ lén lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Cảm nhận được ánh mắt điên cuồng của các cô gái cậu nhếch mép cười đi ra khỏi quán:

- Haiz đẹp trai cũng là cái tội. Đi đâu cũng bị chú ý. Tiếc là anh đây đã có người trong lòng rồi, mấy cô em nằm mơ nhé, haha,....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-can-yeu-em>